



Datum van inontvangstneming : 16/04/2018

Zaak C-148/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

23 februari 2018

Verwijzende rechter:

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 februari 2018

Verzoekende partijen:

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Verwerende partij:

Bezirkshauptmannschaft Murtal

Interveniërende partij:

Finanzamt Judenburg Liezen (Finanzpolizei)

Aan het

Hof van Justitie van de Europese Unie

[OMISSIS]

Verzoek

om een

prejudiciële beslissing

krachtens artikel 267 VWEU

Partijen in het hoofdgeding [OMISSIS]:

a) verzoekende partijen:

[REDACTED]

b) verwerende instantie:

Bezirkshauptmannschaft Murtal,
[OMISSIS]

c) interveniërende partij:

Finanzpolizei [OMISSIS]
voor het Finanzamt Judenburg Liezen
[OMISSIS]

[Or. 3]

Het Landesverwaltungsgericht Steiermark (bestuursrechter in eerste aanleg van de deelstaat Stiermarken, Oostenrijk) heeft [OMISSIS] in de procedure inzake het beroep van [REDACTED] [OMISSIS] tegen de strafbeschikkingen van de Bezirkshauptmannschaft Murtal (districtsbestuur Murtal, Oostenrijk) van 5 mei 2017 [OMISSIS] de volgende

BESLISSING

gegeven:

I. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt krachtens artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende [vraag]:

Moet artikel 49, lid 3, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale

[REDACTED]

bepaling die voor op nalatigheid berustende delicten voorziet in geldboeten zonder maximum, in het bijzonder hoge minimumstraffen, en vervangende hechtenis van meerdere jaren?

[OMISSIS] [schorsing van de procedure][Or. 4]

Motivering

I.

Feiten en procesverloop:

Op 23 maart 2014 ontstond in de fabriek van Zellstoff Pöls AG een ketelschade waarbij grote delen van de loogketel werden verwoest. Andritz Energie & Environments GmbH, die in de loop van 2015 als overgenomen vennootschap was gefuseerd met Andritz AG als verkrijgende vennootschap (hierna: „Andritz”), heeft als hoofdaannemer van Zellstoff Pöls AG de opdracht gekregen de loogketel te vervaardigen en in bedrijf te stellen. [OMISSIS] Andritz was op grond van de overeenkomst met Zellstoff Pöls AG bevoegd voor de afzonderlijke onderdelen en werkzaamheden onderaannemers in te schakelen. [OMISSIS] Voor afzonderlijke onderdelen en werkzaamheden werden daadwerkelijk onderaannemers ingeschakeld. Terwijl voor de gedetailleerde planning en levering van de onderdelen van de ketelinstallatie het Finse concern Andritz OY werd ingeschakeld, werd de mechanische montage uitbesteed aan Bilfinger duro dukovic montaza d.o.o. (hierna: „Bilfinger”), een in Kroatië gevestigde onderneming.

De voltooiing van de montagewerkzaamheden was gepland op 25 augustus 2015. [OMISSIS] [voor de prejudiciële verwijzing niet relevante nadere beschrijving van de opdracht] Bilfinger heeft voor de uitvoering van de opdracht eigen werknemers naar Oostenrijk gedetacheerd; voor deze werknemers werden door de AMS (Arbeitsmarktservice; Oostenrijkse dienst voor arbeidsvoorziening) na controle van de documenten EU-detacheringsverklaringen overeenkomstig § 18, lid 12, van de Ausländerbeschäftigungsgesetz (Oostenrijkse wet inzake de tewerkstelling van vreemdelingen; hierna: „AuslBG”) juncto § 7b, lid 3 en lid 4, van de Arbeitsvertragsrechtsanpassungsgesetz (Oostenrijkse wet tot aanpassing van het arbeidsovereenkomstenrecht; hierna: „AVRAG”) juncto § 32a AuslBG afgegeven. [Or. 5]

De montage werd door Bilfinger evenwel niet eind augustus 2015 voltooid. Op 8 september 2015 heeft Bilfinger de bouwplaats verlaten. Andritz was derhalve genoodzaakt op korte termijn een ander bedrijf voor de voltooiing van de montagewerkzaamheden van Bilfinger te vinden. Aangezien Andritz in het verleden reeds had samengewerkt met Brodmont d.o.o. (hierna: „Brodmont”), een eveneens in Kroatië gevestigde onderneming, werd [OMISSIS] op 11 september 2015 tussen Andritz en Bilfinger overeengekomen dat de nog niet voltooide, oorspronkelijk aan Bilfinger uitbestede montagewerkzaamheden door Brodmont

als vervanger van Bilfinger zouden worden voltooid. [OMISSIS] Brodmont heeft derhalve de door Bilfinger begonnen montagewerkzaamheden voortgezet.

Brodmont heeft op 14 september 2015 op de bouwplaats te Pöls een aanvang gemaakt met de werkzaamheden; er waren maximaal 185 werknemers ter plaatse. Tot en met 30 oktober 2015 werden in totaal 217 verschillende werknemers ingezet.

Op 27 september 2015 heeft de Finanzpolizei (fiscale recherche) een controle van het bouwproject „Laugenkessel II” ten aanzien van Brodmont uitgevoerd. In de aangifte van 5 april 2016 werd door de fiscale recherche aangevoerd dat de werkzaamheden van Brodmont niet konden worden aangemerkt als grensoverschrijdende detachering overeenkomstig § 7b AVRAG, maar als grensoverschrijdende terbeschikkingstelling van werknemers door Brodmont aan Andritz overeenkomstig het bepaalde in het Arbeitskräfteüberlassungsgesetz (AÜG) (Oostenrijkse wet inzake de terbeschikkingstelling van werknemers) en dat om die reden een tewerkstellingsvergunning overeenkomstig § 3 AuslBG vereist was geweest. Bijgevolg werden administratieve strafprocedures ingesteld tegen alle leden van het bestuur van Andritz.

Bij de bestreden strafbeschikkingen [OMISSIS] van 5 mei 2017 werd aan de verzoekende partijen in hun functie als bestuursleden van Andritz AG [OMISSIS] in 200 gevallen telkens een schending van § 28, lid 1, punt 1, onder a, juncto § 3, lid 1, AuslBG ten laste gelegd. Verzoekers zijn er in hun hoedanigheid van extern tot vertegenwoordiging bevoegde personen in de zin van § 9 van de Verwaltungsstrafgesetz (Oostenrijkse wet inzake administratieve sancties; hierna: „VStG”) verantwoordelijk voor dat Andritz AG in het kader van een grensoverschrijdende terbeschikkingstelling van werknemers door Brodmont d.o.o. [OMISSIS] 200 Kroatische, Servische en Bosnische werknemers in strijd met § 3, lid 1, AuslBG te werk heeft gesteld. Dit werd vastgesteld in het kader van een controle van het bouwproject „Laugenkessel II” op het bedrijfsterrein van Zellstoff Pöls AG [OMISSIS] **[Or. 6]** [OMISSIS] overeenkomstig de bepalingen van § 26 AuslBG door de Finanzpolizei (fiscale recherche) als bevoegd orgaan van de belastingautoriteit. Voor de buitenlandse werknemers werd door Andritz AG noch een tewerkstellingsvergunning voor de te werk gestelde derdelanders of de Kroatische staatsburgers of een bewijs van aanmelding noch een voor deze tewerkstelling geldige zogenoemde „Rot-Weiß-Rot-Karte” (speciale verblijfs- en werkvergunning), geen verblijfsvergunning, geen bewijs van vrijstelling (§ 4c) en ook geen verblijfstitel „Familienangehöriger” (familielid) of „Daueraufenthalt-EU” (duurzaam verblijf-EU) bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening aangevraagd en ook niet door deze verleend/afgegeven. De feitelijke omstandigheden dienen in hun geheel te worden aangemerkt als grensoverschrijdende terbeschikkingstelling van werknemers door een andere lidstaat van de EU aan een ontvangende werkgever in Oostenrijk. Andritz AG is hoofdelijk aansprakelijk voor de aan extern vertegenwoordigingsbevoegde personen of aan een verantwoordelijke opdrachtnemer opgelegde geldboete, voor

[REDACTED]

overige in geld uitgedrukte gevolgen van een inbreuk en voor de proceskosten in de in § 9, lid 7, VStG bepaalde omvang.

In alle boven beschreven gevallen gaat het bij de betrokken verzoeker om een bestuurslid van Andritz AG aan wie op grond van een aanhangige administratieve strafprocedure wegens verdenking van verschillende inbreuken op het AuslBG geldboeten ten bedrage van **2 640 000,00 EUR (geldboete, kosten, contante uitgaven respectievelijk 1600 dagen vervangende hechtenis, indien die bedragen niet kunnen worden geïnd)** werden opgelegd. De bepaling in § 28, lid 1, punt 1, onder a, AuslBG dient derhalve in al deze procedures door het Landesverwaltungsgericht Steiermark te worden toegepast.

II.

Het toepasselijke rechtskader omvat de volgende bepalingen:

1. Unierecht:

Artikel 49 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (PB 2000, C 364, blz. 1) luidt:

Legaliteitsbeginsel en evenredigheidsbeginsel inzake delicten en straffen

[Or. 7]

(1) Niemand mag worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakte ten tijde dat het handelen of nalaten geschiedde. Evenmin mag een zwaardere straf worden opgelegd dan die welke ten tijde van het begaan van het strafbare feit van toepassing was. Indien de wet na het begaan van het strafbare feit in een lichtere straf voorziet, moet die worden toegepast.

(2) Dit artikel staat niet in de weg aan de berechting en bestraffing van iemand die schuldig is aan een handelen of nalaten dat ten tijde van het handelen of nalaten een misdrijf was volgens de door de volkerengemeenschap erkende algemene beginselen.

(3) De zwaarte van de straf mag niet onevenredig zijn aan het strafbare feit.

2. Nationaal recht:

§ 28, lid 1, AuslBG:

Voor zover het gepleegde feit geen strafbaar feit vormt dat valt binnen de bevoegdheid van de rechterlijke instanties (§ 28c), pleegt een administratieve inbreuk en dient door de bestuurlijke instantie van het district te worden bestraft:

1. wie

- a) in strijd met § 3 een vreemdeling te werk stelt voor wie noch een tewerkstellingsvergunning is verleend noch een bewijs van aanmelding is afgegeven of die niet beschikt over een voor deze tewerkstelling geldige zogenoemde „Rot-Weiß-Rot – Karte” [OMISSIS] [opsomming van verdere verblijfstitels], of
- b) in strijd met § 18 gebruikmaakt van de arbeid van een vreemdeling die door een buitenlandse werkgever zonder vestiging op het Oostenrijkse grondgebied in Oostenrijk te werk wordt gesteld, zonder dat voor deze vreemdeling een tewerkstellingsvergunning of een detacheringsvergunning is verleend of een bewijs van aanmelding is afgegeven, of **[Or. 8]**
- c) in strijd met het verbod overeenkomstig § 32a, lid 8, een vreemdeling te werk stelt voor wie noch een tewerkstellingsvergunning is verleend noch een bewijs van aanmelding of een bewijs van vrijstelling is afgegeven,

bij onbevoegde tewerkstelling van maximaal drie vreemdelingen voor elke onbevoegd te werk gestelde vreemdeling met een geldboete van 1 000 EUR tot en met 10 000 EUR, van 2 000 EUR tot en met 20 000 EUR in het geval van eerste en verdere herhaling, bij onbevoegde tewerkstelling van meer dan drie vreemdelingen voor elke onbevoegd te werk gestelde vreemdeling met een geldboete van 2 000 EUR tot en met 20 000 EUR, van 4 000 EUR tot en met 50 000 EUR in het geval van eerste en verdere herhaling;

2. wie

- a) in strijd met § 3, lid 4, een vreemdeling te werk stelt, zonder de tewerkstelling aan te melden bij het bevoegde regionale kantoor van de dienst voor arbeidsvoorziening, of
- b) in strijd met § 18, lid 5 of lid 6, gebruikmaakt van de arbeid van een vreemdeling, zonder de tewerkstelling tijdig aan te melden bij het bevoegde regionale kantoor van de dienst voor arbeidsvoorziening, of
- c) zijn verplichtingen voortvloeiende uit § 26, lid 1, niet nakomt, of
- d) in strijd met § 26, lid 2, aan de in § 26, lid 1, genoemde autoriteiten en organisaties de toegang tot de vaste inrichtingen [OMISSIS] [en bepaalde soortgelijke plaatsen] weigert, of
- e) in strijd met § 26, lid 3, de uitvoering van de ambtshandeling belemmert of
- f) in strijd met § 26, lid 4 of lid 4a, de uitvoering van de ambtshandelingen belemmert,

[REDACTED]

met een geldboete van 150 EUR tot en met 5 000 EUR, in het geval van punt c tot en met f met een geldboete van 2 500 EUR tot en met 8 000 EUR;

3. wie

- a) in strijd met § 3, lid 6, een vreemdeling te werk stelt, zonder de aan hem volgens deze wet verleende vergunningen of afgegeven bewijzen in het bedrijf voor inzage ter beschikking te houden, of
- b) de in § 26, lid 5, bedoelde aanmeldingen verzuimt,

met een geldboete tot 2 000 EUR;

4. wie

- a) in strijd met § 18, lid 12 of lid 13, als in een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte gevestigde onderneming een vreemdeling in Oostenrijk te werk stelt of
- b) in strijd met § 18, lid 12 of lid 13, gebruikmaakt van de arbeid van een vreemdeling die door een in een andere lidstaat van de [Or. 9] Europese Economische Ruimte gevestigde onderneming ter verrichting van arbeid naar Oostenrijk is gedetacheerd, daar ter beschikking wordt gesteld of in het kader van een bedrijfsinterne transfer tijdelijk te werk wordt gesteld,

hoewel niet is voldaan aan § 18, lid 12, punt 1 of 2, in het geval van terbeschikkingstelling aanvullend punt 3, – en in het geval van punt b – ook geen EU-detacheringsverklaring of EU-terbeschikkingstellingsverklaring is afgegeven, bij onbevoegde tewerkstelling van maximaal drie vreemdelingen voor elke onbevoegd te werk gestelde vreemdeling met een geldboete van 1 000 EUR tot en met 10 000 EUR, van 2 000 EUR tot en met 20 000 EUR in het geval van eerste of verdere herhaling, bij onbevoegde tewerkstelling van meer dan drie vreemdelingen voor elke onbevoegd te werk gestelde vreemdeling met een geldboete van 2 000 EUR tot en met 20 000 EUR, van 4 000 EUR tot en met 50 000 EUR in het geval van eerste of verdere herhaling;

- 5. wie in strijd met § 32a, lid 4, een vreemdeling die overeenkomstig § 32a, lid 2 of lid 3, onbeperkte toegang tot de arbeidsmarkt heeft, zonder bewijs van vrijstelling te werk stelt, met een geldboete tot 1 000 EUR.

III.

3. Twijfels ten aanzien van de verenigbaarheid van § 28 AuslBG met het Unierecht brengen het Landesverwaltungsgericht Steiermark ertoe om een verzoek om een prejudiciële beslissing aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te richten.

4. Voorwaarde voor de ontvankelijkheid van een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU is dat de verwijzende rechter de beslissing op de prejudiciële vraag noodzakelijk, dat wil zeggen relevant voor de beslechting van het geding, acht. De verwijzende rechter moet daarover op basis van zijn eigen beoordelingsbevoegdheid beslissen (zie arrest van het Hof van 27 juni 1991, Mecanarte, C-348/89, EU:C:1991:278, punt 47). Aangezien in het onderhavige geval een beroep in „Revision” tegen de te geven beslissing niet van rechtswege is uitgesloten, is het Landesverwaltungsgericht krachtens artikel 267, tweede alinea, VWEU gerechtigd een prejudiciële vraag te stellen [OMISSIS].

De kwestie van de uitlegging is om onderstaande redenen relevant voor de beslechting van het geding:

5. In beginsel mogen bestuurs- of strafrechtelijke maatregelen niet verder gaan dan hetgeen strikt noodzakelijk is ter bereiking van het beoogde doel, en een sanctie mag niet zo onevenredig zijn aan de ernst van de overtreding dat zij tot een belemmering van de in het Verdrag [Or. 10] neergelegde vrijheden wordt. Het staat echter aan de verwijzende rechter om in het licht van de voorgaande overwegingen te beoordelen of de sancties waarin de nationale wettelijke regeling voorziet, evenredig zijn (arrest van het Hof van 5 juli 2007, ██████████ C-430/05, EU:C:2007:410, punt 54).

6. Voorts heeft het Hof geoordeeld dat de lidstaten niet alleen voor de vaststelling van de constitutieve bestanddelen van een inbreuk en van de regels inzake de hoogte van de geldboeten aan het evenredigheidsbeginsel zijn gebonden, maar eveneens voor de beoordeling van de factoren die in overweging kunnen worden genomen bij de bepaling van de geldboete (zie arresten van het Hof van 22 maart 2017, Euro-Team en Spirál-Gép, C-497/15 en C-498/15, EU:C:2017:229, punten 42 en 43, en 19 oktober 2016, EL-EM-2001, C-501/14, EU:C:2016:777, punt 41).

7. Tevens heeft het Hof in zijn rechtspraak erop gewezen dat de strengheid van de sancties in verhouding dient te staan tot de ernst van de strafbaar gestelde feiten, met name door te verzekeren dat deze sancties een reële afschrikkende werking hebben (zie arresten van het Hof van 25 april 2013, Asociația Accept, C-81/12, EU:C:2013:275, punt 63, en 8 juni 1994, Commissie/Verenigd Koninkrijk, C-383/92, EU:C:1994:234, punt 42). Daarbij moet echter eveneens het algemene evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen (zie arresten van het Hof van 25 april 2013, Asociația Accept, C-81/12, EU:C:2013:275, punt 63; 6 november 2003, ██████████ C-101/01, EU:C:2003:596, punten 87 en 88; 5 juli 2007, ██████████ C-430/05, EU:C:2007:410, punt 53; 26 september 2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 50, en 27 maart 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, punt 45).

8. Volgens de nationale wettelijke bepalingen moet voor elke onbevoegd te werk gestelde vreemdeling bij meer dan drie te werk gestelde vreemdelingen een minimumstraf van 2 000,00 EUR, van 4 000,00 EUR in het geval van herhaling,

[REDACTED]

worden opgelegd. In het onderhavige geval zou een bevestiging van de straf tot gevolg hebben dat verzoeker een minimumstraf van 400 000,00 EUR zou moeten betalen. De verwijzende rechter is van oordeel dat daardoor het justitiële recht van artikel 49, lid 3, van het Handvest en de vrijheid van dienstverrichting, zoals neergelegd in artikel 56 VWEU, worden geschonden.

9. De geldboeten lijken om de onderstaande redenen strijdig met het Unierecht en onevenredig:

10. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de lidstaten bij de uitoefening van deze bevoegdheid het gemeenschapsrecht en de algemene beginselen daarvan, en dus ook het evenredigheidsbeginsel, [Or. 11] eerbiedigen (zie arresten van het Hof van 5 juli 2007, [REDACTED] C-430/05, EU:C:2007:410, punt 53; 21 september 1989, Commissie/Griekenland, 68/88, EU:C:1989:339, punt 23; 16 december 1992, Commissie/Griekenland, C-210/91, EU:C:1992:525, punt 19; 26 oktober 1995, [REDACTED] C-36/94, EU:C:1995:351, punt 21; 9 februari 2012, [REDACTED] C-210/10, EU:C:2012:64, punt 23, en 19 oktober 2016, E[L]-EM-2001, C-501/14, EU:C:2016:777, punt 37).

Bestuurs- of strafrechtelijke maatregelen mogen met name niet verder gaan dan hetgeen strikt noodzakelijk is ter bereiking van het beoogde doel, en een sanctie mag niet zo onevenredig zijn aan de ernst van de overtreding dat zij tot een belemmering van de in het Verdrag neergelegde vrijheden wordt. Het staat echter aan de verwijzende rechter om in het licht van de voorgaande overwegingen te beoordelen of de sancties waarin de nationale wettelijke regeling voorziet, evenredig zijn (arrest van het Hof van 5 juli 2007, [REDACTED] C-430/05, EU:C:2007:410, punt 54).

11 Voorts heeft het Hof geoordeeld dat de lidstaten niet alleen voor de vaststelling van de constitutieve bestanddelen van een inbreuk en van de regels inzake de hoogte van de geldboeten aan het evenredigheidsbeginsel zijn gebonden, maar eveneens voor de beoordeling van de factoren die in overweging kunnen worden genomen bij de bepaling van de geldboete (zie arresten van het Hof van 22 maart 2017, Euro-Team en Spirál-Gép, C-497/15 en C-498/15, EU:C:2017:229, punten 42 en 43, en 19 oktober 2016, E[L]-EM-2001, C-501/14, EU:C:2016:777, punt 41).

12. In het onderhavige geval moet op basis van het verrichte onderzoek worden aangenomen dat is aangetoond dat de betrokken onderneming in het kader van een grensoverschrijdende terbeschikkingstelling van werknemers door Brodmont d.o.o. in totaal 200 buitenlandse werknemers in strijd met de wettelijke bepaling in § 3, lid 1, AuslBG te werk heeft gesteld. De veroordelingen zullen bijgevolg ten gronde moeten worden bevestigd en de verdachte riskeert met toepassing van § 28, lid 1, punt 1, laatste zin, AuslBG in elk geval een minimumstraf van 2 000,00 EUR voor elke werknemer, dus een geldboete van in totaal 400 000,00 EUR. De verwijzende rechter kan, gelet op de wettelijk voorgeschreven

strafmaatbepaling, geen lagere straf opleggen, aangezien [OMISSIS] [geen verzachtende omstandigheden kunnen worden ingeroepen].

Deze straf wordt om de volgende redenen onevenredig geacht: **[Or. 12]**

13. De in § 28, lid 1, AuslBG genoemde straffen berusten op het cumulatiebeginsel, dat nog wordt versterkt door verschillende omstandigheden die van invloed zijn op de strafmaat. Wanneer meer dan drie vreemdelingen betrokken zijn, wordt de straf alleen al daardoor verdubbeld. Is de werkgever bovendien eerder al voor dezelfde feiten bestraft, dan wordt de minimumstraf per vreemdeling nog eens verdubbeld. In de praktijk komt dit erop neer dat zelfs wanneer er geen sprake is van verzwarende omstandigheden in het geval van meer dan drie vreemdelingen een hoge straf per vreemdeling wordt toegepast.

14. Dit druist volgens de verwijzende rechter in tegen de beginselen van het Unierecht, in het bijzonder de vereiste eerbiediging van het evenredigheidsbeginsel bij de keuze van sancties (zie arresten van het Hof van 5 juli 2007, [REDACTED] C-430/05, EU:C:2007:410, punt 53; 21 september 1989, Commissie/Griekenland, 68/88, EU:C:1989:339, punt 23; 16 december 1992, Commissie/Griekenland, C-210/91, EU:C:1992:525, EU:C:1992:525, punt 19; 26 oktober 1995, [REDACTED] C-36/94, EU:C:1995:351, punt 21; 9 februari 2012, [REDACTED] C-210/10, EU:C:2012:64, punt 23, en 19 oktober 2016, E[[REDACTED]]-EM-2001, C-501/14, EU:C:2016:777, punt 37).

15. De verwijzende rechter kan op grond van de hoge minimumstraffen geen gebruik maken van zijn recht om strafvermindering toe te kennen en de totale straf te herleiden tot een economisch verantwoord niveau dat in verhouding staat tot de inbreuk.

16. De verwijzende rechter betwijfelt ook of dit verenigbaar is met artikel 56 VWEU en de in overweging 1 van richtlijn 96/71/EG neergelegde doelstelling op grond waarvan deze richtlijn [...] (zie arrest van het Hof van 7 oktober 2010, [REDACTED] e.a., C-515/08, EU:C:2010:589, punt 28, en 25 oktober 2001, Finalarte e.a., C-49/98, C-50/98-C-54/98 en C-68/98-C-71/98, EU:C:2001:564, punt 20).

IV.

Het in § 28, lid 1, AuslBG omschreven strafbare feit omvat weliswaar een strafmaat die de rechter een beoordelingsmarge bij de strafbepaling laat, maar deze beoordelingsmarge wordt door het samenspel van het cumulatiebeginsel, omstandigheden waardoor de strafmaat wordt gewijzigd en hoge minimumstraffen zo sterk aan banden gelegd dat zelfs het opleggen van de overeenkomstig de toepasselijke strafmaat laagste straf kan uitmonden in een totale straf **[Or. 13]** waarvan kan worden betwijfeld of zij met de Unierechtelijke verplichting van evenredige sancties verenigbaar is. Dit in het bijzonder als de rechter geen gebruik kan maken van zijn recht om strafvermindering toe te kennen en de totale straf te

[REDACTED]

herleiden tot een economisch verantwoord niveau dat in verhouding staat tot de inbreuk.

De verwijzende rechter wenst derhalve eveneens te vernemen of een absolute maximumstraf ter eerbiediging van het evenredigheidsbeginsel overeenkomstig artikel 49, lid 3, van het Handvest noodzakelijk wordt geacht of niet. In het bijzonder wenst de verwijzende rechter te vernemen of een vervangende hechtenis van meerdere jaren voor een op nalatigheid berustend administratief delict voldoet aan het evenredigheidsbeginsel.

V.

10. Alle autoriteiten en rechterlijke instanties van de lidstaten zijn verplicht om het gehele recht richtlijnconform uit te leggen, zodat het doel van de richtlijn niet door een uitlegging van nationaal recht in gevaar komt (zie arrest van het Hof van 10 april 1984, [REDACTED] 14/83, EU:C:1984:153). Aangezien de juiste toepassing van het Unierecht evenwel niet zo evident lijkt dat daarover redelijkerwijs geen ruimte voor twijfel kan bestaan en het nationaal recht daarom niet richtlijnconform kan worden uitgelegd, wordt krachtens artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de geformuleerde vragen.

Landesverwaltungsgericht Steiermark

[OMISSIS]